

## Susret hazreti Ibrahima i pobožnjaka

Hazreti Bakir kaže: "Ibrahim, a.s., je posjećivao različita mjesta kako bi uzimao pouku . Tako jednom prilikom prolazeći kroz pustinju vidje čovjeka koji se ogrnuo kožuhom i glasno obavlja molitvu.

Ibrahim se začudi njegovom namazu, sjede i sačeka da završi. Međutim, on nikako da prekine. Pošto je dugo potrajalo, Ibrahim mu priđe prodrma mu ruku i reče: *"Imam s tobom posla, završi namaz."*

Čovjek završi namaz i sjede pored Ibrahima. Ibrahim ga upita: *"Kome se to ti klanjaš?"*

On reče: *"Bogu."*

Upita: *"Ko je Bog?"*

Reče: *"Onaj Koji je stvorio i mene i tebe."*

Reče: *"Sviđa mi se tvoj put, volio bih u ime Boga biti tvoj brat. Gdje ti je kuća da te mogu posjetiti kada god budem htio?"*

Čovjek reče: *"Moja je kuća na mjestu gdje ti ne možeš stići."*

Ibrahim upita: *"A gdje je to?"*

On reče: *"Na pučini mora."*

Upita: *"Pa kako odlaziš do nje?"*

Reče: *"Hodam po vodi."*

Ibrahim, a.s., reče: *"Možda će onaj Koji ti je ukrotio vodu i meni takvo što učiniti, ustaj idemo, noć ćemo provesti kod tebe."*

Obojica se uputiše, kada su stigli do obale, čovjek reče Bismillahi i počeo hodati po vodi, to isto učini Ibrahim u uputi se za njim.

Kada je to vidjeo, čovjek se puno začudio.

Pošto su stigli do njegove kuće, Ibrahim, a.s., ga upita: *"Kako preživljavaš, čime se hraniš?"*

Reče: *"Plodovima ovog drveta, sakupljam ih i cijele godine i sa njima hranim."*

Ibrahim ga upita: *"Koji dan je veći od ostalih dana?"*

On reče: *"Dan kada će Bog suditi stvorenjima zbog njihovih djela."*

Ibrahim reče: *"Hajde da učimo dovu, ako hoćeš ti uči ja ću aminati, ili da ja učim a ti aminaj."*

Čovjek upita: *"Šta da molimo?"*

Ibrahim reče: *"Molimo Boga da nas sačuva zla toga Dana, molimo Ga da oprostí griješnim vjernicima."*

Čovjek reče: *"Neću da učim dovu."*

Ibrahim, a.s., upita: *"Zašto?"*

Reče: *"Zato što već tri godine dana imam jednu potrebu i molim se za nju, ali mi dova još nije uslišana. Mene je stid moliti Boga za nešto drugo prije nego li mi da to što sam molio."*

Ibrahim, a.s., reče: *"Bog kada god voli svoga roba, neće da mu usliša dovu da bi on još više molio i ispoljavao svoju potrebu. Ali kada ne voli svoga roba ili mu brzo odgovara na dove ili ga učini beznadežnim da više ne čini dovu i da više ne razgovara s Bogom."*

Zatim ga Ibrahim, a.s., upita: *"Reci mi šta si to tražio pa ti nije udovoljeno?"*

Čovjek reče: *"Jednoga dana klanjao sam na istom mjestu gdje sam danas u pustinji obavljao namaz. Iznenada ugledah dječaka izvanredne ljepote, svjetla lica, duge kose. Čuvao je ovce koje su bile ugojene i nekoliko krava koje kao da su pomazane uljem. Kada sam to vidjeo puno sam se obradova. Upitah ga: 'Dječčače, čije su ovo ovce i krave?' Reče: 'Moje.' Upitah ga: 'A ko si ti?' Reče: 'Ja sam sin Ibrahima, prijatelja Božijeg.' Na tom mjestu digao sam ruke i zamolio Boga da mi pokaže Svoga prijatelja ali, evo tri godine dana ništa od toga."*

Ibrahim mu reče: *"Ja sam Ibrahim, prijatelj Božiji, halilullah, a taj dječak je moj sin."*

Čovjek reče: *"Elhamdulillah, kada mi je uslišao dovu." Zatim zagrlí Ibrahima i poljubi ga u oba obraza i reče: "Ti uči dovu a ja ću aminati."*

Ibrahim podiže ruke i reče: *"Bože, oprostí grijehe vjernicima i vjernicama do Sudnjega dana, i .budi zadovoljan njima!"* Čovjek je izgovarao Amin